

Svensterne paa Kronborg.

En historisk Roman.

af H. F. Gwald.

Anden Del.

(Fortset.)

Endnu denne Formiddag blev hun sørgelig overtydet om, at naar hun mente at være kommen til Kronborg for at frelse Dahlberg, da havde det kun været en Indbildning. Havde Fortjnet en særlig Hensigt med at vende hende derhen, hvor hun nu var, saa viste den sig at være en ganske anden.

Hun havde hurtigt læst sig paa, spist sin Døvre og hjalp Ursula med at efterse en stor Bunte Linned og ubsege de Stykker, som trængte til at bødes, da Hans Stenvinkel traadte ind og med urolige Miner bad om at tale med hende. Hun bad ham sige, hvad han havde paa Hjerte i Ursula Krauses Nærværelse, og efter nogen Overvejelse gik Hans ind paa det efter at have paalæst den gamle patriotiske Sindelag og paalagt hende Tavshed og Forsigtighed. Nu fik Ursula for første Gang Nys om Sammenhængelsen og forfarbedes ved at opdage, at hun, uden at vide det, havde levet med en stor Fare hængende som en Uvejrslyst over Kronborg og over hendes eget Hoved. Lisbeth var kun alt for vel underrettet og blev derfor ikke overrasket, men meget mismodig ved at høre, at Hr. Henrik havde været fængslet, og at der var al Sandsynlighed for, at Svensterne ved et eller andet Forræderi havde faaet Nys om Planen.

„Vi sidde da nu smukt i det,“ sagde Hans til Lisbeth, „og kunde trænge til en Haandskræftning, om det bliver nødvendigt, at vi falvere os ved Flugt. I saa Fald gør vi ogsaa Regning paa, at I gode Madam Ursula, vil være os til Tjeneste med en lille Vist. Dog mener Jader, at endnu er der ingen Marjag til at bryde op, og Flugt er desuden en ganske Sag, da Dagterne ere blevne fordooblede, som vi saa i Morges. Det er da for Tiden kun Jaders Bøn til eder, Jomfru Lisbeth, at have Liden med eder i Løbet af Dagen. Kan hændes, I faar Held til at tale med Generalquartiermesteren, og skulde I mærke noget, der kunde tjene os til gavnlig Afsættelse, saa lad os det vide!“

Lisbeths Kinder overdroges af en blussende Rødme, da hun hørte, hvorledes Stenvinkel spekulerede i hendes formentlige Aarsagsskæbne til Dahlberg, og at hun skulde spille en Spions Rolle.

„Derpaa kan jeg ikke indlade mig,“ sagde hun med Harm. „I maa gaa til en anden med det Erinde.“

„Da venter Jader dog,“ svarede Hans i en starr Tone, „at se et Vidnesbyrd om eders patriotiske Sindelag. Lad nu ikke eders Landsmand i Stikken, Jomfru Lisbeth! Det er i Næden, man skal kende sine Venner.“

Saa gik Hans, og Lisbeth blev tilbage med en trykkelende Følelse af sin vanstelige Stilling. Ursula Krause jamrede sig og talte Uluf Stenvinkel en Eventyrer og gudsforgaaren Bovehals; men Lisbeth kom efter en heftig Kamp med sit stridige Hjerte paa det rene med sig selv.

„Lad os ikke skæde paa dem i Nødens Stund, Ursula!“ sagde hun med blege Kinder og et sunklende Blit. „Vi ville vise os som gode danske Kvinder og hjælpe vore Landsmænd; det kan vel ogsaa lade sig gøre uden Underfundighed, kun ved at vi have Liden og Dren med os.“

Men Ursula havde Ovelæggelse og Forskyrrelse, fra hvem den end kom, og hun vedblev at skæde og klage sig over de ny Ulykker, der nu stod for Døren. Den Stenvinkel kunde dog have stiftet sig i Tiberne og som andre fornøftige Mennesker afventet den Time, da Kong Frederik selv vilde komme med en Hær og tilbageerobre Kronborg, eller hans allierede hjælpe ham til en god Fred!

Lisbeth derimod tav og lod den gamle snalle. Hun fulgte Ursula paa hendes daglige Vandring gennem Værelserne og udholdt de svenske Herrer forstøvede Blikke med et Mod, som hun uden det hemmelige Forsæt, der nu bar hende oppe, næppe vilde have haft. Naar en eller anden nærgaaende Ytring naaede hendes Øren, spillede hun den borte; men kunde hun ikke slippe for at svare, fattedes det hende ikke paa Ord, og de faldt saa djævt og snildt, at mere end en nærværende Herre blev hende Svar styldig, mens Ursula undrede sig over hendes Mod og Snartraalighed.

Dagen blev heller ikke spildt; thi da Hans Stenvinkel hændt Aften indfandt sig for at spørge nyt, gik han ikke forogæves.

„Jeg gik ned ad Vindetrappen og hos Kommandantens,“ fortalte Lisbeth den lyttende Hans, „og hørte Sporetfixeren og Stemmer ovenfor; og da nogle af de Ord, der faldt, gjorde mig opmærksom, sprang jeg hurtigt ind i det Rum, hvor Kostene og Gulstolene ligge, og trak Døren sagte til efter mig. Saa kom to Mand ned ad Trappen; de gik langsomt ned og talte nu med mere dæmpet Røst. „Vi maa have ham, Svensson,“ sagde den ene, „det koste, hvad det vil!“

„Det maa have været Løjtnant Karl Svensson,“ sagde Hans, „Kommandantens højre Haand.“

„Saa var vel den anden Kommandant selv,“ vedblev Lisbeth; „da han, der var bleven saaledes tiltalt, svarede: „Det er bedst, Hr. Oberst, om vi opsætte det til Ratten, for at vi kunne gribe ham smukt og stille og des mere sikkert.“ — „Godt!“ sagde Obersten, „lad det blive til Midnat; saa skal I med en halv Snes af de fineste Karle gaa lige til hans Bolig. Skulde han ikke være der, hvad der staar til at vente, saa forfar alle, som findes her, og ransag hver Kro; men er han ikke der, saa gaa I videre frem efter bedste Overlæg og Konduite.“ — Mere hørte jeg ikke, Hans! Al, hvem mon de nu søge efter?“

Hans svarede kort, at det var ikke godt at vide, og da Lisbeth med rødmende Kind og en forlegen Mine bad ham gaa til Hr. Mittels og være dem ad, erklærede Hans, at sigt ikke lod sig gøre, og lode saa til sin Jaders Kammer for at aflægge Beretning til den gamle.

„De ere os paa Sporet,“ sagde Stenvinkel, da Hans havde fortalt alt, „men endnu vide de hverken ud eller ind. Flugt ved Rattetid er halvsædende Gerning, thi saa passé de allerbedst paa, og fordymt lyse ere nu Nætterne. Ved Dagen, naar Fjoll gaa ud og ind, lod det sig

muligvis iværksætte i en Fortskæbning. Vi nødsages til at afvente, hvad i Morgen vil bringe; ret længe kan det ikke saa hen.“

Deri fik Uluf Stenvinkel Aet; thi med den næste Morgen, den 29. Juni oprandt en stærk Snevænger Dag. Straks om Morgenen fortraktes Helsingørs Borgere ved det Snn, at en svensk Bågt slæbe en ung Mand, bleg, blodig og i skævede og iturene Klæder gennem Gaderne, mens en gammel Kvinde fulgte grædende og hændervridende bag efter. Mikkel Hansen saa det, gentendte studsende i Fjangen Gregers og i den gamle Kvinde hans Moder, meldte det til Rostgaard og Jens Henriksen, men ingen af dem forstod det. — Stenvinkel og Hans saa, da de gik paa Arbejde, at de kom slæbende med Gregers, og tænk: hoho! de ere paa galt Spor! og sølte sig saa mere trygge.

Endelig fik ogsaa Lisbeth det at se, da hun stod ved det aabne Vindue i Ursulas Kammer. I det samme Strid løb i den hvalvede Port, og Løjtnant Svenssons Stillelse viste sig i Spidien for en lille Soldaterhob. Lisbeth genkendte i Svensson en Officer, hvem hun alserede paa sine Vandringer gennem Slotets Værelser et Par Gange var truffen paa, og som, i Mødsætning til de fleste andre svenske Herrer, trakke og nærbise Jærd, havde hjulst hende høflig og tiltalt hende venlig og i en sømmelig Tone. Nu stirrede Lisbeth derhen for at saa Fjangen at se, og ved Svingningen ind i Gaarden blev han synlig nok. Hun genkendte sin forhadte, paatrængende Væjler, hendes Plagesaad i lang Tid og nu Dphavsmanden til at hendes Ulykke; men han viste sig i en saa sørgelig Stillelse, at hun ikke kunde andet end hntes over ham, saavel som over hans uheldige Moder, hvor liden Grund hun ellers havde til at elske dem. Dog parettes denne Medlidenskab snart med en dødelig Stræt; hun mindedes nu den Morgen i Mikkel Hansens Hæde, da Gregers kom til hende i Løvhytten og lumskelig frittede hende ud. Paa hvad Maade han havde brugt den Kundsab, hun gav ham, til at fremme sin Krig med hende, var hun ikke kommen efter; men hun forudsa, at hvis det derefter var lykkedes Gregers at blive ganske indviet i Sammenhængens Hemmeligheder og lære Kommandantens Navne at kende, var det nu ude med dem alle; thi han var ikke en Mand, der havde Mod og Kraft til at udholde et skarpt Forhør, maaste noget værre.

Mens hun nu stod ved Vinduet og stirrede efter Vagten, der slæbte Gregers hen til det Taarn, i hvilket Dørgangen til Kommandantens Bolig var, blev hun pludselig tiltalt af Dahlberg.

„Kender I muligvis ham, de der slæbte af med?“ spurgte han barsk.

Der var i hans Stemme en Klang af Ralm, som lige fra den første Gang, hun hørte den, havde ført de Ord, der kom fra hans Læber, dybere ind i hendes Hjerte end noget andet Menneskers Ord. De første Ord, han talte til hende den Aften, da han forlangte Kvartier i hendes Plejefaders Hus, havde været milde, og hans Stemme lød da som Musit, endnu mere fuldtonende ved Klangene af det svenske Sprog, som var hans Modersmaal. Hun mindedes ogsaa den stærke Klang, hans Stemme havde haft den Aften, da hun vatte hans Brede ved at dable Kong Karl. Dog vare dens Toner den Gang forholdsvis milde mod nu, og de ramte hendes Øren saa uventet, at hun blev baade rød og bleg og i største Forvirring svarede: „Ja, Jeg gør!“

Dahlberg saa hende ind i Øjet med et tolt Smil. Hun havde siden Antonusens Dag, da han havde haft en lang Samtale med hende, og hun havde forklaret ham Grundene til sin Flugt, kun velsket saa Ord med ham, men da mærket en vis Ergrelse hos ham. Hun tænkte, at den muligvis sked sig fra den Ulejlighed, hun havde voldt ham, og denne Tante var saare pinlig for hendes fine Følelse. Denne Gistning var rigtig, men ikke ubetændt; thi Dahlberg havde tillige af sine Kammerater maattet dølge spydige Ulykskninger for den skønne Kæreste, han havde lagt sig til. Han havde da ogsaa allerede tænkt paa at sørge for at gøre hende tilbage til hendes Plejeforældres Hus og vilde have gjort det, havde ikke vigtigere Tilbragelser givet ham andet at tænke paa. Nu viste det sig, at disse og intet andet hysfælsede hans Tanter. „Se, se!“ svarede han med det samme stolte, forstøvede Blit; „saa er det muligt, at jeg inden Aften maa gøre eder Ulejlighed, Jomfru Lisbeth, og træde eders Nærværelse ved Jangens Forhør.“

Men ikke saa snart mærkede Lisbeth, hvad det gjaldt om, før hun genvandt sin Fatning og Landsnærværelse. „Ja send nogle Soldater hid,“ svarede hun djævt, „og lad dem handle med mig saa, at jeg kommer til at ligne ham, de nu førte derop; godvillig gaar jeg ikke!“

„Jomfru Lisbeth,“ sagde Dahlberg med tilbagestrængt Harm, „I har Stueare!“

„Vel, Hr. Generalquartiermester-Løjtnant!“ svarede Lisbeth og nede smilende.

„Der vil blive sat en Stildvagt ved eders Dør,“ svarede han til, mens en mørk Rødme farvede hans Vaner.

Lisbeth havde set denne mørke Rødsrødme een Gang før, men kun som et Glimt i Disputens Hebe; nu mærkede hun, at det var Alvor, og uagtet hun indsa, at slige Staalmand som Dahlberg maatte der til for at erobre Riger og holde fast paa dem, undrede hun sig dog over, at en Mand, der havde givet Vidnesbyrd om blide Følelser, med eet kunde bandhise dem af sit Hjerte, ligesom en vred Husejer udjager uvederfæstige Lejere. Deraf skønnede hun dog, at Faren for den svenske Befættning ikke maatte have været ringe, og hun kunde i dette Øjeblik ikke ganske værg sig for en Følelse af Stædferd ved at tænke derpaa. Hendes Mod voksede med Sagerens Alvor, og Medfølelsen for hendes Landsmand tog til i samme Grad, som Lykten vendte dem Ryggen. Truslen med Stildvagten indjog hende ikke mindste Frygt; men hun kom i Tanter om, at hun nu vilde volde sin moderlige Veninde, den brave Ursula, Stæde, og derfor hdmgybede hun sig og sagde bebende:

„Var det ikke tænkeligt, kære Herre, at I vilde tro mig paa mit Ord? Jeg skal blive rolig paa dette Kammer, indtil nærmere Ordre indløber fra eder.“

„Saa ingen Maade!“ lød det barske Svar; „jeg tror eder ikke, Jomfru Lisbeth, saa sandt som I tydelig nok har ladet mig mærke, hvor danskindet I er. I skal dog snarest høre fra mig.“

„Da lad mig forinden minde eder om at vise Barmhertighed mod min uheldige Landsmand, som nu er i eders Bånd! Gør eders til, at han bliver menneskelig behandlet!“

Da Lisbeth havde sagt dette, lukkede hun Vinduet og gik; men Dahlberg blev et Øjeblik staaende og overvejede, om han ikke helst straks skulde gaa ind og ubsege hende nærmere om, af hvad Art hendes Bænbefind til Fjangen var. Han vidste ikke, at denne og den Fæstemand, hendes Plejeforældre havde villet paanøde hende, var en og samme Person. Han nærede nu Tvivl om, at hun virkelig havde forladt Mittels Hus af den Grund, hun opgav; hendes Flugt til Fæstningen var dog et underligt Strid, stiftet til at vække Mistanke. Opstrømmet ved den store Fare, der havde svæbet over Hovedet paa den svage, svenske Befættning, og som maaste endnu ikke var ganske fjernet, saa han overalt Deltagere i Komplottet og danske Spejdere. Han vilde i dette Øjeblik have fængslet sin egen Broder, hvis han havde haft en saadan, og denne havde vakt hans Mistanke. Dog længtes han nu efter, hvad der vilde komme ud af Forhøret over Fjangen, og satte derfor en Stildvagt ved Ursula Krauses Dør med den strengeste Ordre til ikke at lade nogen passere hvoersen ud eller ind, hvorefter han skubte sig over til Kommandantens Hus.

I en Sal, der stødte op til Kommandantens Værelser, sad denne selv midt for et stort Bord og ved hans Side Løjtnant Svensson, der lykkelig havde udført det Hverv at opnuse og fængsle Gregers Hansen, stent Ekspeditionen ingenlunde var gaaet af i Stillehed. Der fandtes baade Papir, Penne og Bækhus paa Bordet; men intet deraf syntes at skulle bruges; thi dette var ingen Krigsret, om der end var al Udsigt til, at en saadan senere vilde blive nedsat. For Øjeblikket gjaldt det kun at faa sikker Kundskab om, hvem Hovedmandene for Sammenhængelsen vare for at se, inden de mærkede Uraad, kunde blive paagrebne.

Oberst Sjøblad var en lille, undersættig Herre med lyst Stæg, skarpe Træk og store, lyseblaa, fremstaaende Øjne, hvis Udtryk tydede paa mere Mod end Kløgt. Han sad med forslagne Arme og stirrede med en glubst Mine paa Gregers, der stod lige for ham paa den anden Side af Bordet med bagbundne Hænder og saa hen for sig med et forbildt Blit. Hans uheldige Moder stod ved hans Side og bøjede sig over Bordet, medens hun med lydlig Stemme, jævnlig afbrudt af Sukken, bevidnede sin Søns Ulykkelighed i enhver tænkelig Forfælse, der kunde komme de høje Herrer og Hans svenske Majestæt til Stæde. Svensson iagttog i Mødsætning til sin foresatte begge Fangerne med et roligt, forstøvede Blit; men dette var maaste nok saa lidvædsende, som Kommandantens glubst Mine.

„Svensson!“ torbød Obersten omsider løs, „taid Vagten ind og lad den føre dette gamle Sangværk ud! Ta' mig tusinde Døvre, om jeg kan blive ved Samling, saa længe hun staar der og tvebrer!“

Befalingen blev straks udført, og netop som to Soldater slæbte den grædende og modbrændende Madam Mette ud af Salen, traadte Dahlberg ind.

„Vel, at I kommer!“ raabte Obersten ham i Møde. „Hjælp os at faa noget ud af den Karl der! Han har mistet Mælet, om han ikke kun lader saa. Dog have vi vel et Mittel til at faa hans Tunge paa Gled, vil han ikke med det gode!“

Dahlberg gik rask hen til Bordet, drejede Gregers om og tog ham i Væjsh. I sin kvindagtig pynkelige Dragt, der bar kendelige Spor af de svenske Soldaters Greb, med det blodige, siltrede Haar ned over sit blege Ansigt og det tomme, stirrende Blit afgav han et uheligt og modbydeligt Stue.

„Maaste dog Strækten har lammet hans Forstand,“ sagde Dahlberg; „en Smule Ro og venlig Tiltale vil mulig turere ham. Lad mig faa ham nogle Øjeblikke under Behandling i Værelset her ved Siden af, og jeg skal snart gøre en hel Karl af ham igen.“

„Gid I saa fandt kunde det!“ udbød Obersten.

„Er han den rette, maa vi have hans Forklaring. I Morgen kommer Hans Majestæt, og ved vi saa ikke alt, bryder løs et Uvejr med tusinde Oer og Bander, I selv sender, om ikke noget værre times os.“

„Der gør vel saa,“ svarede Dahlberg, medens han løste Jangens Hænder; „men lad os ikke helt ruinere det Instruement, som vi maa faa til at give Lyd, om vi skulle tomme ud af den Klemme.“

Derpaa førte han den tavende Gregers med sig ind i Værelset, hvor der var baade tolt Vand og et Klæde. Der bragte han Synderen til Sæde paa en Stol, vadede Klædet og lagde det paa hans Hoved, medens han talte ham opmuntrende til.

„De har givet dig nogle grove Knubs i Hovedet,“ sagde han, „men det er godt sluppet, og I' staar du alt, hvad du ved, skal intet ondt vederfæres dig.“

Det tolde Bleg, Stilleheden i Værelset og de rolige Ord syntes omsider at bringe Gregers til Samling; han brast pludselig i Graad, som snarere valte Dahlbergs Foragt end hans Medlidenskab.

„Sid ikke der og tud!“ sagde han barsk, „men sig frem — har du strevet det Brev, vi have opsnappet, eller har du ikke?“

„Jeg tal'er eder for eders Omhu,“ svarede Gregers hdmgyt og med en ynkelig Røst af hans sirlige Væsen fra bedre Dage. „Vi mig nu Barmhertighed og lag et godt Ord ind for mig hos Kommandanten! Jeg er ganske uheldig i det, jeg anlages for, og sværger eder ved min Sjæls Salighed til, at jeg aldrig har tænkt paa at foretage mig noget til den svenske Sags Stæde.“

Dahlberg saa Gregers stift ind i Øjet og mente der at blive var en Snubhed, som vel kunde forenes med hans Følgel.

„I have saa temmelig Vished for, at du lyver, og Piben vil saa en anden Lyd, naar du faar Papirerne at se. Sig mig da, nu kun eet — tender du Jomfru Lisbeth, Løbskammereren, Hr. Mittels Plejedatter?“

Gregers svarede over dette Spørgsmaal, og af den Stikhyge, Dahlberg uden at vide det havde vakt i hans Hjerte, vaagnede paany. Den Tante, at Lisbeth mulig var flygtet til Kronborg og havde givet sig Svensterne i Bånd, slog ned i ham som et Lyn, og trods den fortvilede Stilling, han var i, kunde han ikke saa Bugt med sin

Harme. Hans blege Kinder blev røde, og han sagde i et spydig Tone:

„Stulde Hr. Generalquartiermester-Løjtnanten muligvis vide, hvor Jomfru Lisbeth for Tiden opholder sig, saa var af den Gøddet at sige mig det!“

„Hvorfor spurgte Dahlberg med et tolt Smil. „Hun er min Fæstemod!“ udbød Gregers hidsig og rejste sig. „Hun løb fra Huse den Dag, da Jader skulde saa, hendes Forældre til første Harm og Sorg, mig til Spot og Spe; tvi hende, for flamløs Løste hun er!“

Dahlberg studede og skiftede Farve, hvilket Gregers triumferende lagde Mærke til; men hans Glæde blev kun skattet.

Hun talte dog Sandhed, tænkte Dahlberg, mens han med forslagne Arme stod foran Gregers og stum saa ned for sig; jeg har gjort hende blodig Uret og handlet flammelig haardt mod hende; hun skal saa Drejsning!

Men da han saaledes i sit Hjerte havde gjort Lisbeth Afgift, saa han op og opbagede det ondstabsfulde Glimt i Jangens Øjne. Han maalte Gregers med Øjnene og forstod, at Lisbeth var løben sin Vej, men undrede sig over, at hun var gaaet i Forbøn for en slig lumpen og jammerlig Karl. Hans Harm fik Luft i en kort, haanlig Latter, der lod lidvædsende i Gregerss Øren, og i samme Nu greb Dahlberg ham i Kraven og førte ham hen til Døren, aabnede den og puffede ham ind i Salen, hvor Oberst Sjøblad modtog dem med et høvrende Udraab.

Inden Gregers ret viste af det, stod han atter ved Bordet med Kommandantens glubst Ansigt for sig.

„Har du strevet dette Brev?“ spurgte Obersten barsk og holdt et Stykke strevet Papir hen for Gregerss Næse; „se ret paa det; men hold dine Fingre ved dig selv!“ Gregers fastede et styk Blit paa Brevet, blev en Smule blegere, end han alt var, og svarede frækt:

„Jeg har ikke set det før nu! For Sanden, jeg fattet ikke den Tale om det Brev!“

„Hoho!“ udbød Obersten og greb efter et andet Stykke Papir, som laa for ham paa Bordet.

„I maa tro min Forklaring!“ vedblev Gregers hurtigt og med forsvovlet Energi; „at, naadige Hr. Oberst! Jeg er herken styldig heri eller i nogen anden Forfælse, og der er gjort mig flammelig Uret ved den haarde Medfart, man har ladet mig lide. Dog er jeg tilfreds med at være stiedet for eder, og mine blodige Saar og sviderne Klæder skulle ikke fortryde mig, vil I nu kun vise mig den Gunst at lytte til min Klage om en ung Jomfru —“

„For tusind Døvre,“ svarede Sjøblad, „da vil dette?“ brølede Oberst Sjøblad og holdt det andet Stykke Papir hen for Gregerss Øjne. Derpaa lagde han dette ved Siden af Brevet og pegede paa det ene, saa paa det andet og sagde: „Mon ikke disse Kragetæer ere hinanden saa lige som det ene Ueg det andet?“

Gregers hastede hurtigt et Blit paa det ny Papir, saa op med et strækslagent Blit, blev det stæfiro Udtryk i de tre svenske Herrer's Øjne var og fandt saa dobbelt om paa en Stol. Det var hans Forklaring til Valentin Korn paa de firhindste Daler, han var ham styldig, opfat og egenhændig underkredet af ham selv, som Kommandanten nu sad og dippede i sin Haand.

Nu vidste Gregers paa hvis Angivelse han var bleven sat fast, og han bandede sin egen Dumhed. Han kunde med Sandhed sige, at han laa, som han havde redet, og hele hans jammerlige Jærd gled forbi hans indre Blit som et hæsligt Maleri.

Da han forbitret forlod Mikkel Hansens Hus med den Trussel aldrig at komme der, var han gaaet hen til Valentin Korn og havde udstiftet sit Hjerte for ham. Valentin blev meget tilfreds over den Vending, Sagen havde taget, og søgte straks at lokke ud af Gregers, hvad han havde faaet at vide hos Mittels om det hemmelige Foretagende, han tænkte sig var i Gære. Gregers havde dog vist sig uventet tilbageholdende og med den vante Vigtighed givet sig Mine af at vide mere, end han den Gang virkelig vidste. Dette forøgede naturligvis Valentin Korn's Harm, og han hævnedes sig ved at true med, at han vilde gaa til Madam Mette og træde sit Tilgødbefænde, indtil Gregers for saa vidt gav efter, som han paa Valentins Bud og efter hans Dittal opsatte og underkredet den Forklaring, som nu blev Midlet til at styrte ham i Ulykke. Dog havde Valentin, som nu havde bedre Haand i Hanke med ham, ikke ladet ham slippe med det, og det lykkedes ham til sidst at lokke ud af Gregers, at det gjaldt et Udslog mod Kronborg.

Imidlertid angrede Gregers snart, at han havde ladet Harmen løbe af med sig og brudt med Mikkel Hansen; heller ikke kunde han saa let glemme Lisbeth eller finde sig i at knytte sin Stæbne til den frække Lucie. Han fornærmede baade hende og hendes Forældre ved at vise sig tolsindig og spekulerede paa Midlet til atter at blive udfønet med sin Formyndet. Da førte Stæbnen ham uheldigvis sammen med hans forbums Læver, den trofaldige Kristen Tids, hos hvem det let lykkedes ham at infimigre sig, og ved det Foregivende, at han godt kendte Sagen, lokkede han alt ud af ham, baade hvem der var Hovedmandene, og hvorledes Overrumplingen skulde udføres.

Nu indbildte han Magisteren, at han selv var befejret for dette store Foretagende, og at han ved en tapper Deltagelse i det vilde søge tillige at genvinde Mittels Venkab, men bad ham foreløbig at holde hans Forsæt hemmeligt. De tolv bestt at lade Mittels Bredde saa Tid til at sætte sig, om Aftenen, for Slagge skulde saa, vilde han gaa til sin Formyndet, og det vilde de være ham kært, om Magisteren vilde ledsage ham og lægge et godt Ord ind for ham.

Gregers haabede derved nogenlunde at have fikret sig mod at saa Styld for Forræderi, hvis det skulde komme for Dagen, at han havde røbet Sammenhængelsen for Valentin Korn. Alligevel gjorde denne Omstændighed ham stadig urolig, og for i etbort Fald at efterlade et stiftet Vidnesbyrd om sit patriotiske Sindelag fik han det uheldige Indfald at strive til sin Ven Jens Tids i Nærværelse, med hende den store Ryhed, at Kronborg om saa Dage vilde være i Dansternes Hænder, og fremstille sig selv som en af Hovedmandene for denne snilde og dristige Plan.

(Fortætt.)